

[Miljøministeren]

der er risiko, altså hvis man opdager forurening, så skal man melde det. Derefter er det afgørende spørgsmål, hvor hurtigt myndighederne så skal reagere, for det er jo det, der får indflydelse på byggeriet, og hvad det angår, har vi altså indtil videre ikke indsat en frist. Vi er nemlig bange for – og det har der været enighed om mellem de parter, der forhandlede lovforslaget – at hvis vi sætter en frist, bliver det automatisk denne frist, der kommer til at gælde. Hvis vi nu f.eks. siger en måned eller noget andet, bliver fristen automatisk en måned, uanset at det kunne klares på en dag. Derfor vil vi se, efterhånden som vi indvinder erfaringer, om det bliver nødvendigt at indføre en frist. Frister kan være gode for nogle ting, men de kan altså også medføre forsinkelser i andre sammenhænge. Det er baggrunden, og derfor har de forskellige myndigheder og personer, der har været involveret i sagen, været enige om, at det nok var det bedste, at vi ikke fastsatte en frist i første omgang.

Hr. Glønborg har jeg jo i virkeligheden allerede citeret, og jeg er helt enig med hr. Glønborg i, at man selvfølgelig skal afklare de dér udgifter og prioriteringer så hurtigt som overhovedet muligt, og jeg kan i hvert fald sige, at vi vil gøre, hvad vi kan. Vi har hele tiden forsøgt at gøre, hvad vi kan; jeg beder bare om forståelse for opgavens omfang og sværhedsgrad.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Netop opgavens omfang burde jo få miljøministeren til at være noget mere præcis, når ministeren udtaler sig om det, der jo udmærket kan være en bombe under dette lovforslag, nemlig de noget – synes jeg i hvert fald – rodede økonomiske forhold, der gælder om det.

Alt efter hvilket skøn man lægger til grund for oprydningen, når man jo til vidt forskellige tidsfrister og til et vidt forskelligt økonomisk omfang.

Hvis man lægger Amtsrådsforeningens skøn til grund og samtidig benytter sig af det, der er lagt til grund med hensyn til, hvad der afsættes i årene fra 1990 til 1993, som fremgår af bemærkningerne, vil oprydningen tage omkring 200 år. Lovforslaget forudsætter, at det skal tage omkring 30 år.

Det er altså ikke ligegyldigt, om man nu får fastlagt nogle meget præcise retningslinjer for, hvorledes den økonomiske fordeling skal være,

hvis det viser sig, at lovforslagets forudsætninger ikke holder, således som det tidligere lovforslags forudsætninger ikke holdt.

Det er muligt, at jeg ikke udtalte mig tilstrækkelig tydeligt, men jeg håber, at ministeren nu har forstået, hvad det var, jeg efterlyste. Amtsrådsforeningen har opgjort, at man i hvert fald i fremtiden står med en merudgift på 62 mio. kr., der ikke kompenseres. Det er altså ikke kun et spørgsmål om nogle småpenge fra primærkommunerne, og det kan meget vel være, at diskussionen om den økonomiske fordeling afstedkommer en vis form for passivitet hos de myndigheder, der er centrale i dette spørgsmål.

Den økonomiske garrottering, som indenrigsministeren udsætter kommunerne for, er jo i forvejen en bremse på en række aktiviteter, jfr. nedprioriteringen af miljøtilsynet i primærkommunerne. Så det er jo ikke helt ligegyldigt, om ministeren har en nogenlunde præcis forestilling om, hvor meget eller hvor lidt hun kan gå med til i denne sammenhæng.

Trøjborg (S):

Idet jeg takker for ministerens svar, vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis har forståelse for, at det er meget svært at lave en prioriteret indsats, idet det er vanskeligt at overskue opgavens omfang. Ikke desto mindre mener jeg, at man kan få et bedre skøn end det, der ligger til grund i Affaldsudvalgets betænkning fra 1988. Det kan man ved at sammenholde dette skøn med den undersøgelse, som amtsrådene har foretaget i to konkrete amter, og det må være muligt at fremskaffe en bedre oversigt over behovet til udvalget.

Det, som jeg anser for langt det væsentligste, er naturligvis, at man får ryddet op dér, hvor man har grundvandstruende forurening, og dernæst at man prioriterer indsatsen således i praksis, at man får registreret de steder så hurtigt som muligt, hvor der er mulig forurening, og endelig at man gør en stor indsats for at overvåge de kemikaliedepoter, som registreres. Det må være muligt at lave en prioriteret indsats på det grundlag.

Jeg skal da gerne medgive, at man ikke kan lave en 100 pct. sikker oversigt, men jeg tror, det må være muligt at fremskaffe en betydelig bedre oversigt end den, der er fremsendt.

Endelig skal jeg sige til ministerens ros, at der forudsættes afsat flere penge i lovforslaget,